

Hans Hænder laa foldede i Skødet, og han havde lukket Øjnene for at lade Sjælen være alene med sine overjordiske Drømme.

Et Stykke fra ham gik hans Svigerinde frem og tilbage paa Grusstien langsmed Havehegnet. Frk. Katinka Gude var — ligesom Pastor Mommess afdøde Hustru — en Halvsøster til Fru Lene Gylling, med hvem hun dog ikke havde synderlig Lighed. Man skulde endog vanskeligt kunne tænke sig større Modsætninger end den smukke, smilende, af alle beundrede Enkefrue og denne uanselige, lidt krogede gamle Jomfru med det lille graa Abehoved, det bøse Ansigtstudtryk og de altid travle Træstrikkepinde.

Frk. Katinka havde fra Barnsben været Familiens Skumpelskud, som man ikke tænkte paa uden i Sygdomstilfælde eller ved andre saadanne Lejligheder, hvor man havde Brug for tro og paalidelig Hjælp. Navnlig her i Pastor Mommess forhen saa store og urolige Hus-holdning havde man bestandig maattet ty til hendes Bistand, saa at hun — skønt ingen andre end hun selv vidste det — i Virkeligheden havde tilbragt sin meste Tid i Sandinge Præstegaard. Ganske udeltagende overfor det aandelige Røre omkring hende, uden forsaavidt det hvert Øjeblik fyldte Huset med larmende Gæster, havde hun stilfærdig gjort Dagens Gerning for sin svagelige og af højere Tanker optagne Søster, indtil hun ved dennes Død og Børnens Giftermaal helt overtog Styrelsen af Svogerens Hjem og snart blev hans eneste Støtte.

Ogsaa nu mens hun gik der frem og tilbage i Havegangen og strikkede, holdt hun et vagtsomt Øje med den gamle, hvis Skikkelse faldt mere og mere sammen derhenne paa Bænken under Blodbøgen. Tilsidst gik hun hen til ham og sagde paa den stødvise, butte Maade, der var hende egen:

„Momme . . . du skulde ikke . . . sidde der og sove. Hvorfor gaar du ikke . . . ind og lægger dig lidt?“

Den gamle var virkelig falden i et let Blund. Han